

При тѣзи мисли студени трѣпки минавали по тялото на момчето и то още по-силно бързало къмъ ржщи.

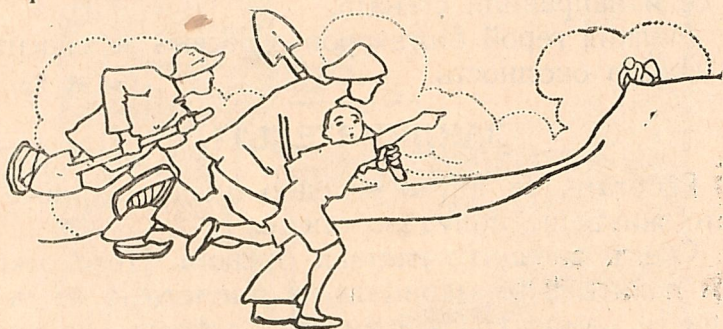
— Но това е невъзможно, утѣшавало се момчето; стената е здрава и водата не може да я пробие!

То вижда въ ливадата нѣкакви червенички цвѣтя.

— Закжснѣхъ, а иначе бихъ си набралъ отъ тѣзи хубави цвѣтя, — казало си момчето.

Но цвѣтя имало и до самия пжтъ. Момчето се съблазнило и почнало да бере цвѣтя. То бързало, почти бѣгало, но все пакъ брало цвѣтя.

Изведнажъ то чува надъ главата си нѣкакъвъ страненъ звукъ — сѣкашъ шурти струя. То се огледало и съ ужасъ видѣло, че на едно мѣсто водата пробила стената и шурти на тънка струица като изъ фонтанъ.

То се затичало нататъкъ, но ржката му не стигнала дупката. Безъ да губи време, то се покачило на стената, възсѣднало я и запушило дупката съ палеца си. Водата спрѣла.

Момчето не смѣло да извади палеца си. То знаело, че за нѣколко минути водата ще разшири дупката, ще шурне неудържимо и тогава не ще има кой да спаси страната отъ наводнение.

То стояло така нѣколко минути. Палецътъ му взелъ да изтрѣпва, но то не го изваждало. Почнало да вика: „помощъ! помощъ!“ Но никой не чулъ, защото селото било далече, а по пжтя нѣмало никой.

Почнало да мрѣква. Настжпила хладна нощъ. Минава часъ. Момчето стои безъ да изважда прѣста